

Publicerad 2007-06-06 22:46 av destructive

det var mer en text, eller kanske en tanke

skrapar vid slutet, eller början

det är som att springa, samtidigt som att man går
eller står stilla

jag börjar tänka på haven jag planerat att korsa

eller platserna jag svort att brännmärka

ibland säger jag så mycket

det är inte för att jag inte vill men

när hjulen träffar marken så ångrar jag

mig alltid

ibland tar jag mig inte ens dit

till marken alltså

jag tror det är rädslan som stoppar mig

rädslan för att boogeyman ska komma

när jag letar efter ett hostel

eller att hororna på gatan ska hämta

sin pimp, ta med mig

det som skrämmer mig är tomheten

och gemenskapen i allting annat

jag skulle kunna ta mig an för att

känna

närheten

jag läser om alla som

slagit i marken och lämnat väskorna kvar

som drar linor på 26:e våningen

i det femstjärninga våningshuset de lyckats

få ett rum i

jobbar som floor boys på lyxhaket

och träffar på guns 'n roses eller

någon som liknar john lennon

det skulle lika gärna kunna varit det om

han inte dött

jag läser om allt det glamourösa

men vet någonstans där längre in

att de bara har förmågan att tala bättre än oss andra

det är liksom som att läsa om en snevriden baksmälla

utan illamåendet

eller huvudvärken

för bra för att vara sant

men jag tänker i mitt stilla sinne
att det ändå kanske stämmer för jag har läst per hagman
och han berättar om playboysen
han berättar om bakgatorna i paris och de
trevande händer längst innerlåren
han berättar om kärleken och jag menar -
det groteska kommer alltid att locka mig om man kan
beskriva det tillräckligt vackert

och det är som att springa, samtidigt som man går
eller står stilla
egentligen kanske det bara handlar om att växa upp
och rädslan inför den
biologiska klockan och allt annat man inte kan

RÅ FÖR -

det gråa håret eller underhuds fett
benstommar och slappfitta
hängbrösten eller nageltrång
jag menar allt det där jag aldrig kommer att kunna stoppa
jag vet redan nu hur jag kommer spendera år att försöka
ta mig härifrån
jag kommer spendera år att försöka
ta i marken utan att se tillbaka
i rädsla
men det är när du försöker rymma från någonting annat
du aldrig kommer att se det som
brinner framför dig
måste släppa kontrollen och bara leva
som lennon sa det
att livet susar förbi när du är för upptagen
med att planera
annat
egentligen så kanske det är hororna
som har mest att berätta när det väl kommer till
kritan

jag är den som
fastnar för ofta men som alltid drömmer
efter en rotlöshet
som kan bygga ett hem var jag än vänder
men aldrig sedan återvända tillbaks

världens hörn är en familj i sig
om jag bara kunde
se det som så
jag är för rädd för hororna och pimpsen
jag är för rädd asiaterna
jag är för rädd för alla som vågar leva sina liv
precis som de vill
mest för att jag inte vet hur jag i guds namn
ska leva mitt
- bara återvända till mina skrapade knän
under nittitalssolen och de pallade äpplena
när allting var en ekvation jag aldrig
brytt mig om att lösa
det är mattelektionernas fel - allting
även kärleken

och det är som att springa, samtidigt som man går
eller står stilla
i ett virrvarr av alltihop
en vacker dag ska jag landa, utan att skrapa i marken
eller ta emot med händerna först
jag ska välkomna alltihop
i strålkastarnas mörker
med hororna och heroinet i gränderna
eller linorna på toaletten
de gnisslande tänderna och det allt det gudomliga
vi smutsar ned med ord
jag menar -
det groteska kommer alltid att locka mig om man kan
beskriva det tillräckligt vackert

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren destructive med Poeter.se id #9304 innehar upphovsrätten